

จากใจศิษยาภิบาล คริสตจักรที่ 4 สืบสัมพันธ์วงศ์

เรื่องคำเทศนา “ซูดมินิซีย์ 7 ความบาปที่นำไปสู่ความมรณา”

สวัสดีครับ พี่น้องที่รักในพระคริสต์

ผมหวังเป็นอย่างยิ่งว่าหลังจากที่ได้ฟังคำเทศนาที่คริสตจักรแล้ว **พี่น้องจะใช้เวลาส่วนตัวกับพระเจ้านำคำเทศนานี้มาอ่านอีกครั้งหนึ่ง เพื่อใคร่ครวญตรวจสอบชีวิตของเรา** ผมเชื่อว่าเวลาที่พี่น้องใช้เวลาเจียบๆกับพระเจ้า ใคร่ครวญคำเทศนาจะมีส่วนช่วยเหลือเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจของเรา ช่วยให้เรารู้จักกับพระเจ้า และเข้าใจน้ำพระทัยของพระองค์ที่มีต่อการดำเนินชีวิตคริสเตียนของเรา เพื่อเราจะได้รับพระพรและเป็นพระพรแก่คนอื่นที่อยู่รอบข้างเรา

อย่าลืมว่า ถ้าคุณไม่จัดการกับความบาปในชีวิตคุณ ความบาปนั้นๆแม้เพียงน้อยนิดก็จะนำไปสู่ความบาปอื่นๆอีกมากมาย อย่าปล่อยความบาปให้นำคุณไปสู่ความมรณา เราอย่าโง่อยู่เลยครับ อย่าเสียผู้มารหรือเปิดโอกาสให้กับมันเลย **จงฉลาดและจัดการกับความบาปในชีวิตคุณเดี๋ยวนี้เถอะครับ**

ขอพระเจ้าทรงอวยพระพร

ศจ.ดร.บัณฑูร บุญอิต

ความบาป 7 ประการที่นำไปสู่ความมรณา :

5) ความโกรธเคือง (ANGER) - A BRIEF MADNESS (ความบ้าคลั่งชั่วขณะ)

โดย ศจ.ดร.บัณฑูร บุญอิต

ปัจจุบันเป็นยุคของ “ความก้าวร้าวโกรธความรุนแรงแค้นเคือง” ซึ่งแสดงออกมาในรูปแบบต่างๆ เช่นการก่อการร้ายข้ามชาติ การจับตัวประกันเรียกค่าไถ่ การจี้เครื่องบิน การปล้นสะดม และการประท้วงต่อต้านในเรื่องต่างๆมากมาย ความโกรธเคืองและการดูถูกหมิ่นประมาทจะทำให้ทั้ง ‘ผู้ที่ถูกกระทำ’ และ ‘ผู้ที่กระทำ’ **ถดถอยตกต่ำและบิดเบือนไป** ความโกรธเคืองนำไปสู่ความบ้าคลั่งชั่วขณะ เป็นความวิกลจริตวิปลาสชั่วขณะ ซึ่งเปิดทางให้กับการกระทำสิ่งชั่วและเลวร้าย ดังที่เกิดขึ้นในประเทศรวันดา (Rwanda) นักเขียนอเมริกันชื่อแมรี กอร์ดอน ได้เขียนบรรยายอย่างจับใจและลึ้มไม่ลงว่า

“คนที่ตลอด 5 ปีที่ผ่านมากินข้าวด้วยกัน เรียนด้วยกัน บ้างก็แต่งงานกัน แต่กลับสาบานตนที่จะฆ่าล้างเผ่าพันธุ์กัน เป็นการนองเลือดที่น่าสยดสยองที่สุดของมวลมนุษยชาติ ความอยุติธรรมต่างๆที่เกิดขึ้นกับทั้งสองฝ่ายได้ถูกขุดคุ้ยขึ้นมาพูดเป็นร้อยๆเรื่องเล่าขานกันซ้ำแล้วซ้ำเล่า จนกลายเป็นคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ที่ถูกถ่ายทอดอยู่ตลอดเวลาเพื่อบำรุงเลี้ยงความโกรธคลั่งเคียดแค้นให้ลุกโพลน เปรียบเสมือนสัตว์ประหลาดที่ดุร้ายนำหวาดกลัวได้ถูกปลุกขึ้นมาให้มีชีวิต เป็นความโกรธคลั่งที่ไม่สนใจอะไรทั้งสิ้นเหมือนกับคนที่ถูกสะกดจิตหรือผู้ที่ติดยาเสพติดที่ควบคุมตนเองไม่ได้ มีแต่ความบ้าคลั่งโหดเหี้ยมน่ากลัวโดยปราศจากการยั้งคิด ผู้หญิงเป็นพันๆคนถูกข่มขืนจนการตั้งครรภ์เป็นสัญญาณลักษณะของการแข่งส่าบและการลงโทษ ผู้สูงอายุกถูกปล่อยให้อดตาย เมืองโบรอนที่สวยามถูกทำลาย **จุดเริ่มต้นของความโกรธนั้นไม่ใช่เรื่องสำคัญเสียแล้ว แต่บัดนี้สิ่งสำคัญที่เกิดขึ้นคือ แรงกระตุ้นผลักดันที่ทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นความมรณาที่มาจากพลังแห่งความโกรธ** เปรียบเหมือนก้อนหินกลมใหญ่ที่ติดไฟลุกโชนกำลังกลิ้งลงเนินเขาโดยจะกลิ้งเร็วขึ้นเรื่อยๆ ยิ่งกลิ้งโมเมนตัม (Momentum) ก็จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆจนหมดหวังที่จะหยุดมันเสียแล้ว”

เราจะเห็นฤทธิ์อำนาจของความโกรธจากข่าว BBC หรือ CNN สภาพซากปรักหักพังของเมืองต่างๆเมืองแล้วเมืองเล่า ครอบครัวยุคใหม่ที่แตกสลายมากมาย เด็กที่บาดเจ็บมากมายทั้งร่างกายและจิตใจ ความสัมพันธ์ที่มีรอยบาดแผลแตกร้าวในระดับบุคคล, ชุมชน, สังคมและระหว่างประเทศ ที่ต่างก็เป็นผลสืบเนื่องมาจากความโกรธเคืองคับข้องใจซึ่งความโกรธเคืองอาจเป็นเพียง “ไฟสุ่มซอน” หรือเป็น “เปลวไฟที่ลุกโชติช่วง” ต่างก็นำมาซึ่งความวิบัติทั้งสิ้น Seneca นักปรัชญาชาวโรมันที่มีชื่อเสียงกล่าวไว้ว่า “ไม่มีภัยพิบัติใดที่นำความเสียหายมาสู่มนุษย์ชาติมากไปกว่าความโกรธ” จึงไม่แปลกที่กวีชื่อ Horace เรียกความโกรธว่า “ความบ้าคลั่งชั่วขณะ”

ความโกรธนั้นจะพัฒนาผ่านทัศนคติทำที่อารมณ์และความรู้สึกต่างๆของมนุษย์โดยมักจะเริ่มต้นจาก “การเมินเฉยไม่สนใจ” และจบลงที่ “ความรุนแรงทำลายล้าง” ให้เรามาดูกันว่า **ความโกรธนั้นพัฒนาจากจุดเริ่มต้นที่บ่อยครั้งเราไม่ได้ตระหนักหรือคาดคิดได้อย่างไร?** มนุษย์เรานั้นไม่เคยคิดที่จะระแวงระวังเรื่องความโกรธเลย จนความโกรธพัฒนาไปจนยากที่จะหยุดยั้งพลังและฤทธิ์อำนาจของมันไว้ได้ ให้เรามาศึกษาคำศัพท์สองกลุ่ม ซึ่งผมจะเปรียบเทียบคำศัพท์ทั้งสองกลุ่ม โดยจัดให้เคียงคู่กัน คำศัพท์กลุ่มแรกคือ **Indifference การเมินเฉยไม่สนใจโดยดี**

Contempt	การสบประมาทดูหมิ่น
Irritability	การฉุนเฉียวโกรธง่าย
Frustration	ความหงุดหงิดผิดหวังคับข้องใจ
Envy	ความอิจฉาริษยา
Resentment	การไม่พอใจขุ่นเคืองแค้นใจ
Revenge	การแก้แค้น

คำศัพท์แต่ละคำเป็นเรื่องที่สำคัญและมีผลกระทบต่อชีวิตมนุษย์และชุมชน ซึ่งเราควรพิจารณาศึกษาค้นคว้าอย่างจริงจัง

การเมินเฉยไม่สนใจโดยดี : สิ่งที่อยู่ตรงกันข้ามกับความรักนั้นไม่ใช่ความเกลียดแต่เป็นการเมินเฉยไม่สนใจโดยดี ความรักเป็นทั้งการกระทำที่แสดงออกมาและเป็นความรู้สึก แต่การเมินเฉยไม่สนใจโดยดีนั้นไม่มีทั้งการกระทำและความรู้สึก การเมินเฉยเป็นการ “ไร้ซึ่งความรัก” ซึ่งตรงกันข้ามกับ “ความรัก”

การสบประมาทดูหมิ่น : การสบประมาทดูหมิ่นเป็นการลดคุณค่าและลดความเป็นมนุษย์ลงไป เป็นการดูถูกเหยียดหยามพระฉายาของพระเจ้าที่ปรากฏอยู่ในมนุษย์ผู้นั้น คำศัพท์ที่ใช้สบประมาทดูหมิ่นคนนั้นอันตรายมาก เพราะคำเหล่านั้นสามารถทิ่มแทงลงไปในส่วนลึกของจิตใจทำให้ความเข้าใจตนเองของคนคนนั้นหรือความเคารพตนเองของเขาถูกทำร้ายเสียหายเป็นบาดแผลลึกในชีวิต คำพูดเช่น ไร้ปัญญาอ่อน ไร้ใจ ไร้ใจ ไร้หัวใจ ไร้หัวใจ ฯลฯ หรือคำที่แยกว่านั้นอีกที่ผมไม่อาจกล่าวในที่นี้ได้

การขี้รำคาญฉุนเฉียวโกรธง่าย : ขอให้เราตระหนักว่าการขี้รำคาญฉุนเฉียวโกรธง่ายนั้นเป็นเสมือนฐานยิงชิปนาเวศความโกรธที่พร้อมอยู่เสมอที่จะยิง การที่เราเป็นคนขี้รำคาญฉุนเฉียวง่ายหมายความว่าเรากำลังนับถอยหลัง เพราะอารมณ์แปรปรวนที่พร้อมจะจุดระเบิดได้ตลอดเวลา เราต้องระวังพยายามควบคุมอารมณ์ตัวเองตลอดเวลาไม่ให้ระเบิดออกมา เปรียบเสมือนมีขีดสปริงอยู่ในตัวของเราซึ่งพร้อมอยู่เสมอที่จะพุ่งดีดเอาไฟพระพิโรธออกมาจากชีวิตของเรา หรือเปรียบเสมือนเยื่อผิวหนังที่อักเสบเมื่อมีอะไรมากระทบคนที่ขี้รำคาญเพียงน้อยนิดก็จะส่งคลื่นแห่งความเจ็บปวดไปทั่วเรือนร่างผู้นั้นอย่างเฉียบพลันทำให้เกิดปฏิกิริยาโต้ตอบอย่างรุนแรง

การหงุดหงิดผิดหวังซ้ำๆ ของใจ : เราต้องระวังมากเพราะว่าผู้ที่หงุดหงิดซ้ำๆ ของใจกำลังเดินไต่ลวดพยายาม

ทรงตัวอยู่ตรงขอบของความโกรธจัด-พิวส์จะขาด ความโกรธส่วนใหญ่มักเกิดจากการที่ไม่ได้มาซึ่งสิ่งที่ตนต้องการเพราะมีสิ่งที่ไม่ตรง, ขวางกัน, ปิดบังหรือเป็นอุปสรรคทำให้ไปไม่ถึงซึ่งเป้าหมายนั้น เราเห็นสิ่งที่เราจินตนาการไว้ว่าเป็นสิ่งที่ดี ไม่ว่าจะดีสำหรับตัวของเราเองหรือจะดีสำหรับผู้อื่น แต่เมื่อถูกถ่วงหรือถูกขัดขวางทำให้เราไม่ได้มาซึ่งสิ่งดีนั้นๆ เราก็จะหงุดหงิดเดือดดาลพิวส์ขาดกับบุคคลอื่นหรือกับบุคคลนั้นๆ ที่ขัดขวางทำให้สิ่งดีนั้นๆ ไม่เกิดขึ้น

การอิจฉาริษยา : การอิจฉาริษยาเป็นความไม่พอใจขุนเคืองใจในสิ่งดีต่างๆ ที่ผู้อื่นมีพร้อมทั้งปรารถนาที่จะให้เขาสูญเสียสิ่งดีๆ เหล่านั้น ให้เขาพลาดโอกาสที่จะเป็นเจ้าของสิ่งดีนั้นๆ “การอิจฉาริษยา” (Envy) ต่างจาก “การอิจฉาทาร้อน” (Jealousy) ซึ่งกล่าวว่า “ฉันต้องการสิ่งนั้น” แต่ Envy กล่าวว่า “ฉันไม่ต้องการให้เธอครอบครองสิ่งนั้น” ความอิจฉาริษยานั้นไม่พอใจขุนเคืองใจที่คนอื่นมีสิ่งที่เราคิดว่าเขาไม่สมควรที่จะมีและบ่อยครั้งเป็นสิ่งที่ตัวคนที่อิจฉาเองก็ไม่มี ลักษณะที่สำคัญของความอิจฉาริษยา เป็นความไม่พอใจซึ่งคอยทำลายล้างสิ่งดี ๆ ของผู้อื่น

การไม่พอใจขุนเคืองแค้นใจ : ซึ่งอยู่ใกล้กับการแค้นแค้น เมื่อมีคนไม่ได้รับการลงโทษทั้งที่เขาคควรจะได้รับโทษ หรือการลงโทษที่ได้รับนั้นยังไม่สาสมกับสิ่งที่เขาได้กระทำ ผู้ที่ไม่พึงพอใจขุนเคืองแค้นใจก็มักจะจัดการสำเร็จโทษเสียเองเลย บางครั้งการสำเร็จโทษอาจเป็นเพียงแค่คำพูดเท่านั้น การพูดนินทาสามารถทำลายคนที่กำลังยืนเด่นอยู่ในชุมชน “ข่าวลือ” สามารถฆ่าทำลายชื่อเสียงกิตติศัพท์หรือทำลายหน้าที่การงานของคนนั้นๆ การหมกมุ่นอยู่กับความไม่พอใจขุนเคืองใจจนกลายเป็นสิ่งที่ครอบงำฝังอยู่ในใจและคอยๆ เติบโตจนนำไปสู่ความรุนแรงและจบลงด้วยการทำลายล้างและการฆาตกรรม ความไม่พอใจขุนเคืองใจและการแค้นแค้นสามารถที่จะถ่ายทอดข้ามไปมาเหมือนกับไฟป่าที่กำลังไหม้สามารถลามข้ามแนวกันไฟได้

คำศัพท์กลุ่มที่สองมีความแตกต่างจากกลุ่มแรกอย่างสิ้นเชิง คำศัพท์กลุ่มที่สองได้แก่

- Love ความรัก
- Respect ความเคารพให้เกียรติ
- Forbearance การข่มใจ ขันติ อุดกั้น
- Patience ความอดทนใจเย็น
- Acceptance การเต็มใจยอมรับ
- Forgiveness การยกโทษให้อภัย
- Peace – making การสร้างสันติภาพ ความสงบสุข

คริสเตียนเราจะคุ้นเคยกับคำศัพท์ในกลุ่มสอง ให้เราสำรวจคำศัพท์เหล่านี้ โดยนำคำศัพท์ทั้งสองกลุ่มมาเปรียบเทียบกัน เพื่อที่จะเห็นและเข้าใจความสัมพันธ์ของคำศัพท์ที่แตกต่างกันเหล่านี้ คำศัพท์กลุ่มแรกแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของความโกรธในขั้นและระดับต่างๆ จากจุดเริ่มต้นที่สังเกตเห็นจะไม่เห็นไปจนถึงความรุนแรงทำลายล้างพินาศย่อยยับในที่สุด

พัฒนาการของความโกรธ

เมื่อเริ่มต้นด้วย	การเมินเฉยไม่สนใจใยดี	จนกลายเป็น	การสบประมาทดูหมิ่น
เมื่อเริ่มต้นด้วย	การฉุนเฉียวโมโหง่าย	จนเติบโตเป็น	การคับข้องใจผิดหวัง
เมื่อเริ่มต้นด้วย	ความอิจฉาริษยา	จนเบ่งบานเป็น	การไม่พอใจขุนเคืองแค้นใจ
แล้วจบลงด้วย	การแค้นแค้น		

แนวทางการแก้ไขเป็นแนวทางแห่ง“ความรัก” ของคริสเตียนซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงแต่ละขั้นตอน หรือกล่าวอีกนัยว่าเปลี่ยนแปลงชีวิตของผู้ที่เชื่อที่เผชิญแต่ละขั้นแห่งความโกรธโดยใช้คำในกลุ่มที่สองมาช่วย เราจะพบว่าการอธิษฐานและการอ่านพระวจนะมีฤทธิ์อำนาจที่จะเสริมเรี่ยวแรงแก่เราและเปลี่ยนแปลงเราแต่ละคน เป็นพันธกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทำการในชีวิตเรา เปลี่ยนแปลงตัวเรา เพื่อที่จะเปลี่ยนแปลงสถานการณ์นั้นๆ หลายครั้งเรามักจะอธิษฐานขอพระเจ้าเปลี่ยนแปลงสถานการณ์ปัญหาต่างๆที่ยากลำบากแต่ไม่ค่อยขอให้พระเจ้าทรงเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา ให้เราพร้อมที่จะเผชิญและยอมรับสถานการณ์ปัญหาต่างๆเหล่านั้นได้ด้วยควมไว้วางใจและด้วยความมั่นคงในพระเจ้า เมื่อคุณเผชิญคำในกลุ่มแรกให้หันมาใช้คำในกลุ่มที่สองที่จะจัดการกับคำในกลุ่มแรก จงตระหนักว่า **“สิ่งสำคัญสูงสุดไม่ใช่เป็นการที่พระเจ้าเปลี่ยนสถานการณ์ปัญหาต่างๆรอบตัวเรา แต่เป็นการที่พระองค์ทรงเปลี่ยนแปลงตัวเราให้พร้อมที่จะเผชิญสถานการณ์ปัญหาต่างๆนั้น”**

ให้เราพิจารณาคำศัพท์ทั้ง 2 กลุ่มที่ตอบสนองต่อกันเมื่อเราให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทำงานในชีวิตเราเปลี่ยนแปลงเรา

การเมินเฉยไม่สนใจใยดี (Indifference)	ถูกแทนที่ด้วย	ความรัก (Love)
การสบประมาทดูหมิ่น (Contempt)	ถูกแทนที่ด้วย	ความเคารพให้เกียรติ (Respect)
ความรำคาญใจฉุนเฉียวง่าย (Irritability)	ถูกแทนที่ด้วย	ความข่มใจ ชันติ อุดกถัน (Forbearance)
ความหงุดหงิดคับข้องใจผิดหวัง (Frustration)	ถูกแทนที่ด้วย	ความอดทนใจเย็น (Patience)
ความอิจฉาริษยา (Envy)	ถูกแทนที่ด้วย	การเต็มใจยอมรับ (Acceptance)
การไม่พอใจขุ่นเคืองแค้นใจ (Resentment)	ถูกแทนที่ด้วย	การยกโทษให้อภัย (Forgiveness)
การแก้แค้น (Revenge)	ถูกแทนที่ด้วย	การสร้างสันติภาพ ความสงบสุข (Peacemaking)

ให้เราอธิษฐานเผื่อพี่น้องทั้งหลายที่เรามองข้ามเมินเฉยไม่สนใจ หรือไม่ได้เห็นคุณค่าของเขา ยิ่งเราอธิษฐานเราจะได้เห็นคุณค่าของเขา มองเขาว่าเขาก็เป็นคนที่สำคัญและมีคุณค่าในสายพระเนตรของพระเจ้า พระเจ้าทรงรักเขามาก เช่นเดียวกับที่พระองค์ทรงรักคุณ แล้วเราก็จะเรียนรู้ที่จะรักเขา สร้างความสัมพันธ์รู้จักมักคุ้นกับเขา ความเฉยเมยไม่สนใจก็จะเปลี่ยนเป็นความรักความผูกพัน “การสบประมาทดูหมิ่น” ก็จะเปลี่ยนเป็น “การให้ความเคารพให้เกียรติ” เมื่อเราอธิษฐานร้องบ่นหรือฟ้องร้องทุกข์ต่อพระเจ้า เราก็จะเริ่มเห็นและเข้าใจอีกด้านหนึ่งของชีวิตเขา อาจจะเป็นสิ่งดีๆของเขาที่เรามองข้าม เราจะมีใจเข้าใจเขาและปัญหาของเขามากขึ้น บ่อยครั้งที่ความรำคาญใจโมโหฉุนเฉียวของเราปราศจากเหตุและผลและไม่ยุติธรรม คำบ่นเรื่องที่ไม่พอใจต่างๆก็จะหยุดอยู่ที่ริมฝีปากของคุณเมื่อคุณอยู่ต่อหน้าพระพักตร์พระเจ้าแห่งความจริง ความบริสุทธิ์และยุติธรรม ความโมโหฉุนเฉียวรำคาญใจจะถูกแทนที่ด้วยการข่มใจ ชันติ และความอดกถัน เมื่อเราอธิษฐานเราจะรู้สึกละเอียดใจที่พระเจ้าทรงอดกถันพระทัยต่อเรา อดทนใจเย็นกับเราทุกๆที่เราทำให้พระองค์ทรงเสียพระทัยมากมาย แต่เรากลับใจร้อนรู้สึกหงุดหงิดคับข้องใจผิดหวังผู้อื่นโดยขาดความอดกถันอดทน แล้วเราจะขอให้พระเจ้าเสริมเรี่ยวแรงให้แก่เราที่จะมีความอดกถันอดทน ไม่ใช่เพราะความฉุนเฉียวแต่เพราะเรามีจุดมุ่งหมายที่จะเดินอยู่ในทางของพระเจ้าและช่วยคนนั้นที่จะเดินอยู่ในทางของพระเจ้าเช่นเดียวกัน เมื่อเราอธิษฐานเราจะนับพระพรที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่ชีวิตเรามากกว่าที่จะนับพระพรที่คนอื่นได้รับ เราจะพบว่าการเปรียบเทียบตัวเรากับผู้อื่นจะมีน้อยลง เราจะสามารถเรียนรู้ที่จะยอมรับน้ำพระทัยของพระเจ้าที่มีต่อชีวิตของเรา และมีต่อชีวิตของผู้อื่น ดังนั้นความอิจฉาริษยา ก็จะค่อยๆตายไป สันติสุขความชื่นชมยินดีที่เกิดจากการยอมรับสิ่งต่างๆ ที่พระเจ้าทรงประทานให้ด้วยใจกตัญญู ด้วยความรู้สึกขอบพระคุณพระเจ้าก็จะเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ

ไม่มีอะไรที่จะสามารถแทนที่ความขุ่นข้องคับแค้นใจนอกเสียจากการยกโทษการให้อภัยที่เกิดขึ้นที่ไม่กางเขนเมื่อองค์พระเยซูคริสต์ทรงแบกเอาความบาปของมวลมนุษยย์ถูกตรึงที่ไม้กางเขนแทนเรา **พระเจ้าทรงโปรดยกโทษให้อภัยแก่เราทั้งหลาย** การยกโทษให้อภัยจะทำให้กำลังเรี่ยวแรงพลังงานมากมายมหาศาลที่เราใช้ใน “การแก้แค้น” สามารถเปลี่ยนมาใช้ในการสร้างสันติภาพ ซึ่งเป็นสิ่งที่พระเจ้าทรงเรียกร้องให้เกิดขึ้นท่ามกลางโลกที่ระอุด้วยสงครามเปลี่ยนจากความทุกข์เป็นสันติสุข มีนักคิดผู้หนึ่งให้ข้อคิดที่น่าสนใจว่า “การที่พระเยซูคริสต์ใช้เวลาเทศนาบนภูเขาสอนเรื่องของความโกรธและความเป็นศัตรูมากกว่าเรื่องอื่น ๆ อาจเป็นเพราะ ความโกรธนั้นเป็นเรื่องพื้นฐานของมนุษย์ที่นำความทุกข์ความเศร้าเสียใจและภัยพิบัติอย่างมหันต์ให้เกิดขึ้น ถ้าเราเอา “การดูถูกหมิ่นประมาท” และ “ความโกรธที่ขาดการควบคุม” ออกจากสมการที่กำหนดชีวิตมนุษย์ เราจะพบว่าเราได้กำจัดความทุกข์และความพินาศทำลายล้างออกจากชีวิตมนุษย์ได้อย่างมากมายมหาศาล ไม่ว่าในอดีตหรือปัจจุบัน” แล้วเราจะจัดการกับความโกรธที่เกิดขึ้นในชีวิตของเราเองและของผู้อื่นได้อย่างไร? พระเยซูคริสต์ทรงเรียกเราให้เผชิญหน้ากับความโกรธของเรา พระองค์ทรงพร้อมที่จะช่วยเราเปลี่ยนแปลงความโกรธของเรา โดยการเปลี่ยนแปลงชีวิตของเรา โปรดสังเกตว่าไม่ใช่ด้วยการเปลี่ยนแปลงสถานการณ์แต่ด้วยการเปลี่ยนแปลงเรา โดยเปลี่ยนความเข้าใจของเราที่มีต่อสถานการณ์ที่มีต่อตนเองในมุมมองในทัศนะของพระเจ้า

- * พระองค์ทรงให้เราเผชิญ ความเฉยเมยไม่สนใจ (indifference) และ ทรงเรียกเราให้มา สนใจห่วงใยดูแล (care)
- * พระองค์ทรงให้เราเผชิญ การดูถูกหมิ่นประมาท (contempt) และ ทรงเตือนเราให้มี ความเคารพให้เกียรติ (respect)
- * พระองค์ทรงให้เราเผชิญ ความโมโหจวนเจียว (irritation) และ ทรงเรียกร้องเราให้มี ความอดกลั้นขันติ (forebear)
- * พระองค์ทรงให้เราเผชิญ ความอิจฉาริษยา (envy) และ ทรงเชื้อเชิญให้เรา สามัคคีมีส่วนร่วม (solidarity)
- * พระองค์ทรงให้เราเผชิญ ความขุ่นข้องคับใจ (resentment) และ ทรงบัญชาสั่งให้เรา ยกโทษให้อภัย (forgive)
- * พระองค์ทรงให้เราเผชิญ การแก้แค้น (revenge) และ ทรงเรียกเราให้เป็น ผู้สร้างสันติภาพ (peace makers)

พระเยซูคริสต์ทรงตรัสสั่งให้เราเผชิญกับความโกรธในทุกรูปแบบและทรงเรียกร้องให้เราทั้งหลายรักในทุกรูปแบบ ในทุกโอกาสที่เป็นไปได้ จงสังเกตว่าการเยียวยาแก้ไข ความโกรธนั้นเป็นไปในทางสร้างสรรค์ไปในทางบวกทั้งสิ้น พระองค์ไม่ได้ทรงเรียกร้องให้เราเก็บกดความโกรธไว้ หรือพยายามกดฟันอดทนควบคุมความรู้สึกโกรธไว้ แต่ทรงเรียกเราให้เปลี่ยนมุมมองมีทัศนะใหม่และมีพลังซึ่งเป็นกำลังเรี่ยวแรงใหม่ที่คอยช่วยเหลือเรา นั่นคือโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่ทรงเปลี่ยนแปลงเราให้เป็นเหมือนพระองค์มากยิ่งขึ้นทุก ๆ วัน ซึ่งเป็นงานที่ต้องใช้เวลาในการเปลี่ยนแปลงทั้งชีวิต ผมมักบอกพี่น้องเสมอว่าชีวิตคริสเตียนนั้นเป็นกระบวนการการเปลี่ยนแปลงชีวิตซึ่งใช้เวลาตลอดชีวิตของเราที่จะเติบโตขึ้นสู่ความไพบูลย์ของพระคริสต์ เราจะเห็นความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในแต่ละวัน ในแต่ละสัปดาห์ เราจะเห็นชัยชนะ เห็นการปลดปล่อยและเห็นการฟื้นคืนสู่สภาพปกติ เห็นการช่วยกู้ของพระเจ้าเมื่อเราพลาดไปจากทางของพระองค์

พระเยซูคริสต์ทรงตรัสในคำเทศนาบนภูเขาสรุปว่า “ด้วยกฎแห่งความรักในชีวิต และด้วยฤทธิ์อำนาจแห่งความรักของพระเจ้าที่เคลื่อนไหวในชีวิตมนุษย์เท่านั้นที่จะสามารถจัดการกับความขุ่นข้องคับแค้นใจ และความโกรธเกลียดที่สั่งสมอยู่ในจิตใจของมนุษย์ทั้งหลายในโลกที่ตกต่ำแย่ๆ ขาดความยุติธรรมและขาดความชอบธรรม เราจะสามารถเอาชนะศัตรูได้ด้วยความรักเท่านั้น” ดังนั้นพระองค์จึงทรงตรัสว่า “จงรักศัตรูของท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ข่มเหงท่าน ทำดังนี้แล้วท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์” (มัทธิว 5:44-45)

เราควรฟังท่าน Martin Luther King ผู้นำการรณรงค์สิทธิของประชาชนอเมริกัน ท่านเขียนในหนังสือ “Strength to Love” ว่า “ความรักเท่านั้นที่มีฤทธิ์อำนาจเปลี่ยนศัตรูให้มาเป็นเพื่อนได้ เราไม่มีทางที่จะกำจัดศัตรูด้วยการเอาความ

เกลียดชังมาต่อสู้อกับความเกลียดชัง เราสามารถกำจัดศัตรูได้โดยการกำจัดความเป็นศัตรูกันเสียก่อน นี่แหละคือฤทธิ์อำนาจในการเปลี่ยนแปลงด้วยพลังแห่งความรัก”

คริสเตียนที่ไม่รู้จักควบคุมความโกรธปล่อยให้มีการระเบิดความโกรธออกมานั้นจะนำความเศร้าเสียใจมาสู่พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้ทรงทำการอยู่ในชีวิตเรา เมื่อเราทำผู้อื่นให้เจ็บปวดและมีบาดแผล พระวิญญาณก็จะทรงเจ็บด้วยและจะถอยห่างจากเราจนกว่าเราจะสำราญและยอมให้ความรักนำพระองค์กลับมาอีกครั้งหนึ่ง เมื่อเราระเบิดความโกรธออกมานั้นจะทำให้เราอ่อนแอลงเพราะเราใช้กำลังและพลังงานของเราไปในทางที่ผิด เท่านั้นยังไม่พอบ่อยครั้งที่เราทำให้ผู้อื่นบาดเจ็บเป็นบาดแผลในชีวิตของเขา เราทำให้สถานการณ์ย่ำแย่ลงไปเรื่อยๆ แล้วในที่สุดเราก็ต้องกล่าว “ผมขอโทษ” แล้วเขาก็ต้องตอบสนองว่า “ไม่เป็นไรผมให้อภัยแก่คุณ” และพระเจ้าก็จะทรงตรัสว่า “เราบอกเจ้าแล้ว”

มีเพียงบุคคลเดียวเท่านั้นที่สามารถโกรธได้โดยปราศจากความบาป ผู้นั้นคือ พระเจ้า ! ในพระคัมภีร์เดิมมีประมาณ 365 ครั้งที่ถูกกล่าวถึงพระพิโรธของพระเจ้า และ 80 ครั้งที่ถูกกล่าวถึงความโกรธของมนุษย์ ในพระคัมภีร์ใหม่กล่าวถึง “พระพิโรธของพระเจ้า” เป็นสี่เท่าของ “ความโกรธของมนุษย์” ในโลกซึ่งตกต่ำมีแต่ความผิดบาป ความเสื่อมทางจริยธรรม การทอดทิ้งความทารุณโหดร้ายและความรุนแรง ถ้าพระเจ้าไม่ทรงพระพิโรธกับสถานการณ์เช่นนี้ พระองค์คงมีปัญหาคีลธรรมและจริยธรรมแย่งชิงว่ามนุษย์ พระเยซูคริสต์เองก็ทรงไล่คนแลกเงินให้ออกจากพระวิหารของพระเจ้าด้วยความโกรธ การโกรธหรือพระพิโรธของพระเจ้านั้นเป็นความโกรธโดยความชอบธรรมเสมอแต่ความโกรธของมนุษย์นั้นไม่ใช่ เพราะเราอยู่ในโลกของคนบาป อัครทูตยาโคบจึงเตือนว่า “คุณก่อนพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงทราบข้อนี้ จงให้ทุกคนไวในการฟัง ช้าในการพูด ช้าในการโกรธ เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ทำให้เกิดความชอบธรรมแห่งพระเจ้า” (ยาโคบ 1:19-20) ถ้าเราฟังคำเตือนของท่านยาโคบ เราคงจะป้องกันขัดขวางไม่ให้เกิดความเข้าใจที่ผิดพลาด การสบประมาท การข่มเหง และความวิบัติ นานับประการ

ความโกรธนั้นไม่จำเป็นจะต้องผิดเสมอไปแต่ความโกรธมีอันตรายเสมอ ท่านอัครทูตเปาโลจึงเตือนว่า “จะโกรธก็โกรธได้ แต่อย่าทำบาป อย่าให้ถึงตะวันตกท่านยังโกรธอยู่ และอย่าให้โอกาสแก่มาร จงให้ใจขมขื่น และใจขัดเคือง และใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดให้ร้าย กับการคิดปองร้ายทุกอย่างอยู่ห่างไกลจากท่านเถิด และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กัน เหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้แก่ท่านในพระคริสต์นั้น ” (เอเฟซัส 4:26-27,31-32) อาจารย์เปาโลกล่าวถึงความเป็นไปได้ในการที่พระเจ้าจะทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเสียพระทัยในบริบทตอนนี้ เพราะว่าความโกรธเป็นอุปสรรคขัดขวางปิดกั้นน้ำพระทัยของพระเจ้าที่จะ สำเร็จในชีวิตเรา สำเร็จในคริสต์จักร ซึ่งเป็นเป้าหมายในการทำงานของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตมนุษย์เมื่อน้ำพระทัยของพระองค์ไม่ได้รับการตอบสนองพระองค์ก็จะทรงเสียพระทัย

ความโกรธในบางกรณีเป็นที่น่าเห็นอกเห็นใจอย่างยิ่งยวด ความโกรธที่เกิดขึ้นนั้นมีเหตุผลสมควรเหมาะสม เช่น กรณีที่ภรรยาถูกสามีนอกใจทอดทิ้งไม่เคยดูแลตนเองและลูกๆเป็นระยะหลายปี เด็กที่ถูกข่มเหง ถูกกระทำซ้ำเรา พ่อแม่ที่เศร้าโศกเสียใจเพราะลูกถูกคนเมาขับรถชนตายแล้วหนี สิ่งที่ยากลำบากที่สุดคือการที่เราจะจัดการกับความโกรธที่สมเหตุสมผลได้อย่างไร เพื่อที่เหตุการณ์ร้ายแรงอย่างหนึ่งที่เกิดขึ้นจะไม่นำไปสู่เหตุการณ์ร้ายแรงอื่น ๆ อีกมากมาย เพื่อที่ความชั่วเลวร้ายอย่างหนึ่งจะไม่นำไปสู่ความชั่วร้ายอื่น ๆ อีก เพื่อที่ยาพิษจากชีวิตหนึ่งจะไม่เป็นพิษติดต่อไปทำลายชีวิตอื่น ๆ อีก บ่อยครั้งที่เราสามารถนำเอาความรู้สึกโกรธเคืองมาทูลต่อพระเจ้า ไม่ใช่เพราะด้วยความโกรธที่เป็นความบาปที่เราจะต้องนำมาสำราญต่อพระเจ้า แต่เพราะเป็นความโกรธที่เกิดจากความรู้สึกเศร้าโศกสลดใจของเราซึ่งระเบิดขึ้น และต้องการการควบคุม การปรับสภาพ และการเปลี่ยนทิศทางโดยพระเจ้าพระองค์เดียวที่ทรงรู้ว่าจะโกรธอย่างไรโดยปราศจากความบาป สำหรับเราแม้ว่าความโกรธจะสมเหตุสมผลแต่ก็เป็นสิ่งที่มีอันตรายอย่างยิ่งยวด เราไม่ควรที่จะเก็บ

หรือแบกเอาความโกรธนี้ไว้ด้วยตัวเราเอง แต่ด้วยพระหัตถ์ที่มีรอยตะปูขององค์พระเยซูคริสต์ที่ทรงช่วยแบกความโกรธของเราไว้ แม้ว่าความโกรธของเราจะลุกโพลนและพร้อมที่จะระเบิดพวยพุ่งออกมา แต่พระองค์จะทรงช่วยดูแลควบคุมอยู่แน่นอนเราสามารถมีวิธีการช่วยเหลือจัดการควบคุมและระงับความโกรธของเรา เราควรมีกัลมเพื่อนฝูงที่เข้าใจเราและสามารถช่วยเหลือเราในการรับมือกับความโกรธ เรามีกลุ่มคนในคริสตจักรที่คอยช่วยเหลือหนุนใจเรา แต่ในจุดศูนย์กลางของความโกรธเรามีผู้เข้าใจเราอย่างสมบูรณ์แบบ และเป็นผู้เดียวที่จะพิพากษามนุษยชาติครั้งสุดท้ายผู้ผู้นั้นคือ องค์พระเยซูคริสต์พระองค์ผู้ช่วยให้รอดของเรานั้นเอง ท่านอัครทูตเปาโลจึงเตือนว่า “ถ้าเป็นไปได้ คือเท่าที่เรื่องขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน คู่ก่อนท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้ แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า *องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า* “การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง” อย่าแก้แค้นเลย *ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหายน้ำก็จงให้น้ำเขาดื่ม* เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสู้มถ่านที่ลุกโพลนไว้บนศีรษะของเขา ” โรม 12:18-20

แน่นอนพระเจ้าสามารถโกรธได้ พระพิโรธของพระเจ้าปรากฏบ่อยครั้งในพระคัมภีร์ เป็นพระลักษณะที่สำคัญและจำเป็นของการเป็นพระเจ้าองค์บริสุทธิ์ เพราะพระลักษณะบริสุทธิ์ของพระองค์จึงมีปฏิริยาตอบสนองต่อสภาพความบาปอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ พระเจ้าที่ไม่พิโรธก็ไม่ใช่พระเจ้าองค์บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์และชอบธรรมที่ปรากฏอยู่ในพระคัมภีร์ (ดู อามอส 2:6-8) การที่เรลดระดับความรักของพระเจ้าให้เจือจางลงเหลือเพียงแต่ความห่วงความตั้งพระทัยที่จะทำดีจะทำให้สูญเสียสถานภาพพระลักษณะความมีอำนาจสูงสุดของพระเจ้าแห่งความดีความบริสุทธิ์และยุติธรรม เราไม่สามารถละทิ้งความโกรธที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์และเลือกเก็บไว้เพียงความรักที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ “พระเยโฮวาห์ พระเจ้าผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอบปรีย์ด้วยพระคุณ ทรงกริ้วขี้ และบริบูรณ์ด้วยความรักมั่นคง และความสัตย์จริง” (อพยพ 34:6)

การเทศนาครั้งนี้เป็นเรื่องของความโกรธซึ่งเป็นหนึ่งในความบาปที่นำไปสู่ความมรณา ไม่ใช่เรื่องของความโกรธที่มีเหตุผลที่พอเหมาะพอควรโดยเป็นความโกรธที่อยู่ในความควบคุม หรือไม่ใช่เรื่องของความโกรธที่ชอบธรรมซึ่งสะท้อนถึง พระลักษณะของพระเจ้าที่อยู่ในชีวิตของเราซึ่งจะรักสิ่งที่ชอบธรรมสวยงาม สิ่งที่เป็นความดีในโลกแต่จะเกลียดชังในสิ่งที่เลวร้าย สิ่งที่เป็นความชั่วในโลก แต่มีอยู่ครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติที่ความโกรธทั้งสองลักษณะมาปะทะกัน โดยมีมนุษย์เพียงคนเดียวเท่านั้นที่สามารถรองรับและแบกรับฤทธิ์แห่งความโกรธที่ชอบธรรมและไม่ชอบธรรมและแบกรับการลงโทษ(หรือเวรกรรม)แทนเราได้ ให้เราตระหนักตลอดเวลาว่า พระพิโรธของพระเจ้าที่มีต่อความผิดบาปของมวลมนุษยชาติได้ตกลงเหนือองค์พระเยซูคริสต์ผู้ทรงปราศจากบาปโดยพระองค์ทรงยอมรับการลงโทษแทนคนบาปทั้งปวง(หรือจะกล่าวได้ว่าพระองค์ทรงรับกรรมเวรแทนเรา) พระเยซูคริสต์ทรงยอม(รับบาปกรรม)ตายแทนเราแต่ละคนที่เป็นคนบาปซึ่งช่วยตัวเองไม่ได้(ยังติดอยู่ในวัฏสงสาร) พระองค์ทรงแบกเอาความยุติธรรม ความบาป คำแช่งสาป และพระพิโรธที่บริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ของพระเจ้าเพื่อเราทุกคนที่เป็นคนบาปและกบฏต่อพระเจ้าจะได้กลับคืนดีมีสัมพันธภาพที่ดีกับพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง(และหลุดพ้นจากเวรจากกรรม) เพราะว่าพระเยซูคริสต์ยอมสละชีวิตเพื่อเราทุกคนที่ไม่ว่าจะไหนเราทุกคนจึงมีสันติสุขในพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง ขอให้เราทั้งหลายที่มีความโกรธจงคืนดีต่อกันและกันและคืนดีกับเพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์และเห็นแก่พระราชกิจของพระองค์ โดยการสำแดงชีวิตที่เป็นแบบอย่างตามแบบฉบับของพระคริสต์ เพื่อแผ่นดินของพระเจ้าจะได้ไปถึงพี่น้องชาวไทยทั้งปวง อาเมน **เลิกโกรธกันแล้วหันมาดีกันเถอะ** พระเยซูคริสต์ทรงตรัสว่า

“ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้แก่คนโบราณว่า อย่าฆ่าคน ถ้าผู้ใดฆ่าคน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ เราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตน ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า 'อ้ายใจ' ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษและผู้ใดจะว่า 'อ้ายบ้า' ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก เหตุฉะนั้นถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วในขณะที่พากันไปศาล เกลือกว่าคู่ความนั้นจะอายัดท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้จนครบ” (มัทธิว 5:21-26)

คำถามชวนคิดใคร่ครวญ

- 1) ความโกรธมีพัฒนาการอย่างไร?
- 2) แนวทางการเยียวยาแก้ไขความโกรธเป็นอย่างไร? ทำไมจึงจัดว่าเป็นแนวทางที่สร้างสรรค์ (ทางบวก)?
- 3) เมื่อคุณพบเห็น “สิ่งที่ไม่ถูกต้องไม่ชอบธรรม สิ่งที่น่ารำคาญ” คุณมีปฏิกิริยาอย่างไรต่อสิ่งที่คุณพบเห็น? ทำไมคุณจึงมีปฏิกิริยาอย่างนั้น? คุณคิดว่าพระคริสต์จะมีปฏิกิริยาอย่างไร? จงใคร่ครวญดูว่าปฏิกิริยาของคุณจะเหมือนหรือแตกต่างจากปฏิกิริยาพระเยซูคริสต์อย่างไร? จงเรียนรู้จากพระคริสต์ แต่อย่าหยุดลงเพียงความรู้ แต่จง**ปฏิบัติตามแบบอย่างพระคริสต์**
- 4) ทำไมเราจึงไม่ควรแบกความโกรธที่ชอบธรรมไว้คนเดียว ?
- 5) เมื่อเราโกรธจะมีผลเสียอย่างไรต่อชีวิตของเรา? มีผลกระทบต่อผู้อื่นอย่างไร? และมีความเกี่ยวข้องกับพระวิญญาณบริสุทธิ์อย่างไร?
- 6) จงใคร่ครวญดูว่าครั้งสุดท้ายที่คุณระเบิดความโกรธออกมา
 1. อะไรคือสาเหตุแห่งความโกรธนั้น?
 2. เกิดอะไรขึ้นบ้าง?
 3. ความโกรธของคุณเป็นความโกรธแบบใด?
 4. ผลที่เกิดขึ้นเป็นอย่างไร?
 5. คุณเรียนรู้อะไรบ้างจากคำเทศนาที่จะสามารถนำมาประยุกต์ใช้ในการจัดการความโกรธครั้งนั้น?
 6. ผลของความโกรธครั้งนั้นยังเป็นยาพิษอยู่ในชีวิตของคุณและของผู้อื่นอยู่หรือไม่?
- 7) จงสำรวจชีวิตของคุณดูว่าจากความโกรธที่เกิดขึ้นในชีวิตของคุณ **ยังมีผลของความโกรธอะไรอยู่บ้าง ที่ยังเป็นยาพิษอยู่ในชีวิตของคุณ และเป็นพิษต่อไปทำลายชีวิตอื่น ๆ** ถ้ายังเป็นยาพิษอยู่ จงจัดการแก้ไขเสีย หันกลับมาหาพระเจ้า สารภาพบาปของคุณ ขอพระองค์ทรงช่วยคุณที่จะให้อภัยตนเอง และให้อภัยผู้อื่น และจงไปคืนดีกับบุคคลเหล่านั้น

ขอพระเจ้าทรงอวยพระพรทุกท่าน

ศจ.ดร.บัณฑูร บุญอิต